

РЕШЕНИЕ

№ 4739

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6709** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Фронери България“ ЕООД, чрез адвокат М. и адвокат В. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица]/А срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22002221004393-091-001/28.02.2022 г., потвърден с Решение № 798/27.05.2022 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП.

Процесният РА се оспорва в частта, в която за данъчните периоди м. март 2019 г. и м. април 2019 г. на жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на общо 128 002, 12 лв. Правото е предявено на основание чл. 73а, ал. 1 от ЗДДС за ДДС, платен при внос по смисъла на чл. 83 от ЗДДС.

За да отхвърлят претендираното право органите по приходите се приели, че чл. 73а от ЗДДС не е приложим в случая, а правото на приспадане на данъчен кредит е погасено на основание чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, защото не е упражнено до изтичането на 12 данъчни периода след данъчния период, през който то е възникнало.

В жалбата, от съда се иска РА, в оспорената част да бъде изменен както следва : 1. за данъчен период м. март 2019 г. от задължения за внасяне в размер на 66,344 лв., на сума за възстановяване в размер на 6623,74 лв. и отмяна на определените лихви за забава и 2. за данъчен период м. април 2019 г. от задължение за внасяне в размер на 122 284,31 лв. и лихви в размер на 34 683,96 лв. на задължение за внасяне в размер

972,27 лв. и отмяна на установените лихви за забава.

Претендираното от „Фронери България“ ЕООД право на приспадане на данъчен кредит в размер на 128 002,12 лв. е за внос на стоки, извършен през м. март 2019 г. и през м. април 2019 г., съгласно 10 броя митнически декларации за въвеждането на територията на страната на: 1. 693 бр. хладилни витрини за сладолед, внос от Китай през април 2019 г., съгласно фактура № F047-19E/26.01.2019 г. с данъчна основа 326 516,89 лв. и ДДС в размер на 65 303,38 лв. и 2. сладолед, внесен съгласно 9 броя митнически декларации, внос от Република С. през м. март и м. април. 2019 г. с данъчна основа от 313 493,70 лв. и ДДС в размер на 62 698,74 лв. (искането за признаване на правото на възстановяване на данъчен кредит по т. 2 е направено с възражението срещу Ревизионния доклад по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, чрез уведомление по чл. 126, ал. 3, т. 2, във връзка с чл. 73а от ЗДДС).

Твърди се, че в хода на проведеното ревизионно производство е установено, че стоките, предмет на процесния внос не са укрити и са представени достатъчно документи, които ясно и безспорно доказват, че същите са надлежно отразени в счетоводството на дружеството. Неправилен е извода на органите по приходите, че разпоредбата на чл. 73а е изключение от общото правило и касае само сделки, подлежащи на режим на самоначисляване, каквото процесната не. Според оспорвания чл. 73а от ЗДДС се прилага при доставки на стоки, данъкът за които е изискуем от получателя, без ограничаване на приложението на нормата единствено до сделки, за които се дължи в режим на самоначисляване. В подкрепа на релевираните доводи е цитирана съдебна практика.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорваният се представлява от адвокат В. и адвокат Е., които поддържат жалбата. Претендира присъждане на разноски. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт Т. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Допълнителни писмени доводи в подкрепа на изразеното становище не са представени.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № 798/27.05.2022 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място] е връчено на оспорвания по електронен път на 30.05.2022 г., поради което следва да се приеме, че подадената чрез административния орган на 13.06.2022 г. /вх. № 53-04-499/ е в рамките на срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство и срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22002221004393-020-001 от 02.08.2021 г., изменена със Заповеди № Р-22002221004393-020-002 от 01.10.2021 г. и № Р-22002221004393-020-003 от 03.11.2021 г., издадени от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. На „Фронери България“ ЕООД е възложена ревизия за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчните периоди от 01.12.2018 г. до 30.04.2019 г.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

При ревизията е констатирано, че от ревизираното лице за данъчен период м. 04.2019 г. е подадена СД по ЗДДС вх. № 22121222069/13.05.2019 г. с деклариран ДДС за възстановяване в размер на 45,44 лв. Впоследствие след извършена корекция по реда на чл. 103 от ДОПК и подадено Уведомление по реда на чл. 126 от ЗДДС е подадена коригираща СД по ЗДДС вх. № [ЕГН]/11.08.2020 г. за същия данъчен период м. 04.2019 г. с деклариран ДДС за възстановяване в размер на 65 348,82 лв., от които ДДС в размер на 65 303,38 лв. по митническа декларация от 15.04.2019 г. Извършената от ревизираното лице корекция е поради неотразен в дневника за покупки и в СД данък при внос по тази митническа декларация.

Според органите по приходите сумата в размер на 65 303,38 лв. по МД от 15.04.2019 г. не подлежи на възстановяване предвид разпоредбата на чл. 72 от ЗДДС, съгласно, която регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем или в един от следващите 12 данъчни периода.

Поради това и предвид характера на закона органите по приходите са достигнали до заключението, че за претендирания от лицето данъчен кредит в размер на 65 303,38 лв., във връзка с декларираната с коригираща СД по ЗДДС, неотразена митническа декларация № 02006030R5/15.04.2019 г. важи същия 12- месечен период, след който правото на приспадане се губи. В спорният РА е посочено, че изискването на чл. 72 от ЗДДС не е изпълнено от задълженото лице. В резултат на изложеното органите по приходите са постановили отказ за възстановяване на претендирания, от жалбоподателя ДДС в размер на 65 303,38 лв. за данъчен период м. 04.2019 г. по митническа декларация №02006030R5/15.04.2019 г.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е Ревизионен доклад № Р-22002221004393-092-001/31.01.2022 г., с който е направено предложение за установяване на данъчни задължения. Ревизираното лице се е възползвало от правото си да подаде възражение, съгласно чл. 117, ал. 5 от ДОПК. С възражението срещу Ревизионния доклад са представени 9 броя митнически декларации и е претендирано право на приспадане на данъчен кредит, във връзка с осъществен внос, чрез уведомление по чл. 126, ал. 3, т. 2, във връзка с чл. 73а от ЗДДС.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт (РА) № Р-22002221004393-091-001/28.02.2022 г., от органа по приходите при ТД на НАП, [населено място], възложил извършването на ревизията и от ръководителя на ревизиращия екип.

По отношение на представените с възражението девет броя и искането за признаване на правото на възстановяване на данъчен кредит, чрез уведомление по чл. 126, ал. 3, т.

2, във връзка с чл. 73а от ЗДДС, в РА са изложени същите мотиви, с които е отказано право на приспадане на данъчен кредит по митническа декларация № 02006030R5/15.04.2019 г., а именно, че това право не е упражнено в 12-месечен срок от възникването му.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, в оспорената част, поради което го е потвърдил. Не са изложени никакви мотиви относно искането за признаване на правото на възстановяване на данъчен кредит, направено с възражението по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, чрез уведомление по чл. 126, ал. 3, т. 2, във връзка с чл. 73а от ЗДДС по представените девет броя митнически декларации.

По искане на оспорващия по делото беше допуснато изслушване на съдебно-икономическа експертиза, чието писмено заключение (основно и допълнително) е приобщено към събрания по време на производството доказателствен материал.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

При така установените обстоятелства, органите по приходите са приели, че в случая няма спор, че от ревизираното лице е подадено уведомление за извършване на корекция по реда на чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, съответно подадена е коригираща СД по ЗДДС за данъчните периоди м. 03.2019 г. и м. 04.2019 г., през м. 08.2020 г. и с възражението към РД. Предвид разпоредбата на чл. 68, ал. 2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Нормата на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС предвижда, че регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода. Според ал. 2 на същата разпоредба, правото се упражнява, като лицето: 1. включи размера на данъчния кредит при определяне на резултата за данъчния период по ал. 1 в справка-декларацията по чл. 125 за същия данъчен период и 2. посочи документа по чл. 71 в дневника за покупките по чл. 124 за данъчния период по т. 1.

Според органите по приходите, получател по доставка, който е пропуснал да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода съгласно чл. 72 от ЗДДС, то правото на данъчен кредит се погасява и не може да бъде упражнено. Правната последица от това се явява преклудирането на тази възможност, съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС.

В РА е посочено, че с чл. 126, ал. 3, т. 1 и 2 от ЗДДС е уреден начинът на извършване на корекции на допуснати грешки в подадени декларации вследствие на неотразени или неправилно отразени документи в отчетните регистри, когато същите грешки са установени след изтичането на срока за подаване на декларациите.

В случаите, когато грешката се дължи на неотразяване в отчетните регистри на документи, същата се коригира от лицето чрез извършване на необходимите корекции в данъчния период, през който грешката е установена, и включване на неотразения документ в съответния отчетен регистър за данъчния период на установяване на грешката /чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС/. Когато грешката се дължи на неправилно отразяване в отчетните регистри на документи, същата се коригира по инициатива на лицето чрез писмено уведомяване на компетентния орган по приходите в съответната ТД на НАП, който следва да предприеме действия за промяна на задължението на лицето за съответния данъчен период /чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС/.

Органите по приходите считат, че независимо от реда за коригиране на грешки, описан в чл. 126, ал. 3 от ЗДДС, в случай, че лицето е пропуснало срока по чл. 72 от ЗДДС за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, то правото на данъчен кредит е погасено и не може да бъде упражнено чрез извършване на корекции на грешки. В случая ревизираното лице е подало Уведомление за корекция по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, но тази норма е относима за извършване на корекции в подадените декларации, вследствие на неправилно отразени документи в отчетните регистри. А относимата разпоредба за извършени корекции в отчетните регистри поради неотразени документи е чл. 126, ал. 3, т. 1 от ЗДДС.

За да се провери законосъобразността на тези изводи, следва да се обсъди заключението на СИЕ, защото дава яснота по отношение на осчетоводяването на процесните 10 броя митнически декларации и отразяването им в дневниците за покупки на жалбоподателя. Направените от вещото лице заключения са последователни, задълбочени и компетентни. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като по време на проведените по делото открити заседания вещото лице даде допълнително тълкуване на въпроси, които са от значение за спора. Заключението (основно и допълнително) следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Според изводите на експерта претендираното от „Фронери България“ ЕООД право на приспадане на данъчен кредит, е във връзка с платен ДДС при внос на стоки в размер на 128 002.12 лв., извършен през м. март 2019 г. и през м. април 2019 г., съгласно 10 бр. митнически декларации (стр.2, стр.10-стр.12 от основното заключение), от които една е за въвеждането на територията на страната на 693 бр. хладилни витрини за сладолед - внос от Китай, а останалите 9 са за внос на сладолед, доставен от Ф. А. d.o.o., С.. При извършени проверки вещото лице е констатирало, че внесените 693 бр. хладилни витрини са заведени в регистъра на дълготрайните активи с техните инвентарни номера/№ на актива в счетоводството/ и серийни номера. Хладилните витрини са предоставени на клиенти на „Фронери България“ ЕООД за съхранение в търговските им обекти на закупените от жалбоподателя сладоледи и замразени храни. Съгласно извода, направен в т. 2 от допълнителното заключение, сладоледът, предмет на процесния внос е доставен като готов продукт от Ф. А., предназначен е за разпространение към търговските обекти на клиентите на „Фронери България“ ЕООД, приет като стока и е отразен за счетоводни цели в ползваната счетоводна и управленска ERP – система.

По време на проведените по делото открити заседания на 01.02.2023 г. и 14.06.2023 г. вещото лице посочи, че процесните митнически декларации са осчетоводени коректно в Сметка № 401 в счетоводството на жалбоподателя – това е сметка „Доставчици“, но не са били отразени коректно в дневниците за покупки. Коректното осчетоводяване не означава автоматичното прехвърляне на документите от счетоводството към дневниците за покупки. Най-вероятно грешката е станала през 2019 г. при преминаването между два вида счетоводни системи, тъй като първоначално са работили с ERP-S., която е най-добрата в света, но и скъпа за поддържане и са решили през процесната 2019 г. да се откажат от S. и да преминат към по-евтина система. Процесните девет броя митнически декларации са въведени в счетоводството, но не е сигурно дали са въведени в дневниците за покупки, поради проблемното изписване на номерата на митническите декларации. Процесните 693 броя хладилни витрини са осчетоводени по Сметка № 401 – „Доставчици“, но няма информация дали същите са

заприходени като дълготраен материален актив на дружеството, като серийни номера, марка и модел.

След допълнително представени от жалбоподателя разяснения и допълнителни справки в ERP системата, чрез която се извършват счетоводните записвания на жалбоподателя вещото лице е установило, че процесните 693 хладилни витрини са заведени като дълготраен материален актив при жалбоподателя. Първоначално това обстоятелство не е констатирано от експерта, защото жалбоподателят има особени начини на отразяването на тези витрини по съответните счетоводни сметки. Същите не се записват като модел и марка, а по особености във връзка с това за какво предназначение ще бъдат използвани. Жалбоподателят търгува с голяма гама замразени храни и в зависимост от това какви храни ще се съхраняват в тези витрини се извършва счетоводното им записване. Вещото лице е направило подробна избирателна справка на тридесет броя витрини в счетоводството и установило съвпадение на серийните им номера. Направило е и проверка в различни търговски обекти в страната, в които се твърди, че са били предоставени някои от тези хладилни витрини и установило съвпадение на номера и модели.

От писменото заключение и от дадените от вещото лице разяснения, съдът намира, за установено безспорно, че стоките, предмет на внос с десетте митнически декларации през м. март и м. април 2019 г., не са укрити и за тях има налични данни в счетоводството на жалбоподателя, т.е. налице са предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 73а от ЗДДС.

Във връзка с изложеното съдът намира, че следва да прецени доколко в разглеждания казус е допустимо приложението на чл.73а от ЗДДС. По силата на ал. 1 от тази норма, при доставки, данъкът за които е изискуем от получателя, правото на приспадане на данъчен кредит е налице и когато получателят не е спазил изискванията на [чл. 72](#) и/или доставчикът на стоката не е издал документ, и/или получателят не разполага с документ по [чл. 71, т. 2, 4, 5](#) и [10](#), ако доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя. Безспорно е, че в случая са налице тези визирани условия. „Фронери България“ ЕООД е претендирало това си право, уведомявайки органите по приходите по реда на чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, съгласно ал. 2 от с.з – чрез подаване на коригираща СД по ЗДДС вх. № [ЕГН]/11.08.2020 г. за същия данъчен период м. 04.2019 г. с деклариран ДДС и чрез представянето към възражението срещу РД на 9 броя митнически декларации за внос, осъществен в периода м. март и м. април 2019 г., по които е платен дължимия ДДС.

Съдът намира, че законът не поставя други ограничения, касаещи предпоставки за прилагане на чл. 73а от ЗДДС. Не е предвидено ограничение на причините, поради които задълженото лице не е упражнило правото си на данъчен кредит в рамките на 12-месечния период по чл. 72 от ЗДДС. Обстоятелството, че правото на приспадане на данъчен кредит не е упражнено по реда и в сроковете по чл. 72 от ЗДДС, не е пречка за упражняването му по реда на чл. 73 от ЗДДС, стига данъчно задълженото лице да не е укрило доставката и тя да е осчетоводена надлежно (в този смисъл практиката на ВАС - Решение № 13070/02.12.2016 г. по адм. д. № 14153/2015 г.). Дори да не са спазени, предвидените в чл. 72 от ЗДДС срокове, разпоредбата на чл.73а от ЗДДС е приложима, ако са изпълнени

материалните предпоставки за упражняване на претендираното право - доставките да са реални и да не са укрити. Разпоредбата на чл. 73а от ЗДДС е специална по отношение на чл. 72 от ЗДДС. С нея е дадена възможност за упражняване на право на приспадане на данъчен кредит извън 12-месечния период, следващ възникването на това право при наличие на определени предпоставки за това - лицето да има право на приспадане или възстановяване на данъчен кредит, т.е. той да изискуем от самото лице, в качеството му на получател по доставката или вносител, доставката да не е укрита и за същата да са налични в счетоводството на получателя. Правото на приспадане или възстановяване на данъчен кредит на основание чл. 73а от ЗДДС се упражнява за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем, след писмено уведомяване на органите по приходите по реда на чл. 126, ал. 3, т. 2. от ЗДДС, които следва да предприемат действия за промяна на задължението на лицето за съответния данъчен период - при неправилно отразени в отчетните регистри документи.

Процедурата по приспадане или възстановяване на данъчен кредит по чл. 73а от ЗДДС е контролна процедура и се различава от общата процедура по чл. 72 от с.з. Тя се инициира от право имащото лице чрез подаване на заявление, а в задължение на органите по приходите, в рамките на контролните им правомощия е да проверят дали са налице предпоставките за упражняване на такова право, предвидени в чл. 73 и чл. 73а от ЗДДС.

Съдът не споделя становището, изразено в РД и РА, визираната специална процедура е приложима само в т.нар. случаи на самоначисляване. Т. изискване в нормата на чл. 73а от ЗДДС не е предвидено. Без съмнение чл. 73а от ЗДДС обхваща случаите, в които данъкът е начислен и внесен при внос по чл. 16 от ЗДДС. „Фронери България“ ЕООД е придобило собствеността върху стоките от внос, поради което същото се явява едновременно вносител и получател по чл. 11, ал. 2 от ЗДДС и данъкът е изискуем от него съобразно чл. 83 от ЗДДС. В заглавието на разпоредбата на чл. 73а се съдържа уточнението, че се прилага за случаи, в които данъкът е изискуем от „получателя/вносителя“. Целта на закона е разпоредбата да е приложима не само спрямо лицата, за които данъкът се дължи в режим „самоначисляване“, но и спрямо лицата, за които ДДС е изискуем при внос. В този смисъл е и практиката на ВАС (Решение М 5151/2016 г. по адм. дело № 2712/2015 г., в мотивите към което ВАС се е позовал и на решението на СЕС по Дело С-414/10, V. SA). Видно от даденото от СЕС тълкуване, положението на вносителя, който внася данъка при внос и има право на приспадане на данъчен кредит за същия този данък, е сходно до положението на лице, за което възниква право на данъчен кредит в режим „самоначисляване“. Ефективното заплащане на дължимия ДДС по внос също така напълно елиминира опасността от измама или злоупотреба с ДДС.

От друга страна в чл. 73а, ал. 2 от с.з. се посочва, че в случаите по ал. 1 правото на приспадане на данъчен кредит се упражнява през данъчния период, през който данъкът е станал изискуем, като се прилага съответно чл. 126, ал. 3, т. 2. Последната норма касае отстраняване на грешки при декларирането и съгласно нея лицето писмено уведомява компетентния орган по приходите, който предприема действия за промяна на задължението на

лицето за съответния данъчен период - при неправилно отразени в отчетните регистри документи. Тълкуването на този законов текст води несъмнено до заключението, че чл. 73а от ЗДДС е приложим винаги, когато са налице предпоставките предвидени в ал. 1 от него, а не само в случаите на самоначисляване. Неправилното отразяване на документи в отчетните регистри – дневниците за покупки и СД по ЗДДС, без съмнение обхваща и случаите, в които тези документи изобщо не са били отразени в тях, какъвто е и разглеждания. Както беше посочено от вещото лице неотразяването на процесните 10 броя митнически декларации за внос през данъчните периоди м. март и м. април 2019 г. е станало поради технически причини, поради смяната на операционните и счетоводни системи на „Фронери България“ ЕООД. При наличието на вече изброените предпоставки по чл. 73а, ал. 1 от ЗДДС, за дружеството без съмнение възниква право на приспадане на данъчен кредит за тези периоди, което да бъде осъществено в рамките на контролната процедура, предвидена в тази норма.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че РА, в оспорената част е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото на оспорващия се дължат разноски се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 2 и пр. 3 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалба на „Фронери България“ ЕООД, чрез адвокат М. и адвокат В. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица]/А Ревизионен акт (РА) № Р-22002221004393-091-001/28.02.2022 г., потвърден с Решение № 798/27.05.2022 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП, **в оспорената част**, като: 1. за данъчен период м. март 2019 г. **определя** вместо задължения за внасяне в размер на 66,34 лв., сума за възстановяване в размер на 6623,74 лв. и 2. за данъчен период м. април 2019 г. **определя** вместо задължение за внасяне в размер на 122 284,31 лв., задължение за внасяне в размер 972,27 лв.

ОТМЕНЯ по жалба на „Фронери България“ ЕООД, чрез адвокат М. и адвокат В. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица]/А Ревизионен акт (РА) № Р-22002221004393-091-001/28.02.2022 г., потвърден с Решение № 798/27.05.2022 г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при ЦУ на НАП, **в оспорената част, по отношение на начислените лихви за определените по-горе задължения.**

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място] да заплати на „Фронери България“ ЕООД ЕИК[ЕИК] на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 9 240,99 (девет хиляди двеста и четиридесет лв. и 99 ст.), представляваща направените от дружеството разноски, представляващи адвокатско възнаграждение, платена държавна

такса и платен депозит за възнаграждението на вещото лице.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.